

[Julin.]

at søge Hvile og nye Kræfter i den særprægede, friske og overordentlig smukke Natur omkring Flynder Sø og Hjerl Hede. Det ærede Medlem — det var for øvrigt det ærede Medlem Hr. J. Chr. Jensen — fortalte mig under denne Samtale, at Egnen omkring den lille Landsby Sevel, i Nærheden af Vinderup, hvor han havde taget Ophold i den nævnte Rekonvalescenstid, var saa naturskøn, ja, saa henrivende, at det vilde have været en rig Oplevelse for en træt Københavner at færdes her, hvis ikke Vejene havde været saa slette, som Tilfældet var. Det ærede Medlem kunde jo imidlertid vende tilbage til Asfalten, men han tog Minder med sig, som han sent vil glemme, Minder om et vidunderligt Landskab og gode Minder om et kort Samvær med bramfrie, flinke og gæstfrie Mennesker. Over for mig har det ærede Medlem givet Udtryk for, at han kunde unde disse brave Mennesker, at de blev fri for de Støvskyer, der fra de sandede, opkørte Veje daglig fyger ind over deres smukke, velholdte Haver, ja, ind i Hjemmene gennem hver en Sprække, og han kunde unde Sognets Beboere og de mange Turister, der i stadig stigende Antal gæster den naturskønne Hjerl Hede og den gamle Bondeby, som Direktør Hjerl-Hansen har skabt derude, at de ikke vedvarende skal være udsat for i Regnvejsperioder at blive siddende i Sølet eller vælte i Hullerne paa Vejen.

Jeg har nævnt dette, dels fordi det har været mig en personlig Glæde at spore en saa levende Interesse hos en Københavner for de nævnte vestjyske Forhold, men ogsaa fordi jeg har Haab om, at den højtærede Trafikminister vil være interesseret i at lytte til en politisk Meningsfælle, og muligt vil der derigennem beredes bedre Sangbund for de Ønsker, jeg i denne Henseende fremkommer med, nemlig at der snarest muligt overføres en rigelig Part af Motormillionerne til Sognekommunerne til Udbedring af Sognevejene.

Jeg har endnu en Henstilling til den højtærede Minister for offentlige Arbejder. Det er mig bekendt, at Vinderup Borger- og Haandværkerforening i Efteraaret 1937 indsendte et Andragende til Generaldirektoratet for de danske Statsbaner om at faa Lyntoget til at holde ved Vinderup Station. Andragendet var anbefalet af Sogneraadene i Sal, Ejsing, Sevel, Ryde og Hanbjerg Sogne samt Haandværkerforeningen i Vinderup. De danske Statsbaners Ledelse har imidlertid ikke ment at kunne imødekomme

dette Ønske. Jeg vil gerne over for den højtærede Minister lægge et godt Ord ind for det omtalte Andragende. Vinderup er en ret stor Stationsby med flere store Forretninger, der er ca. 1 500 Indbyggere, og Byen har et meget betydeligt Opland, idet ikke alene de nævnte Sogne, men ogsaa en Del af Vest-Salling og Borbjerg Sogne er naturligt Opland til Vinderup. Ministeren og den øvrige Ledelse af De danske Statsbaner vil muligt spørge, om der nu ogsaa vilde være god Mening i at lade Lyntogene holde i Vinderup. Maa jeg hertil anføre, at der daglig farer fire Lyntog forbi denne Station. Med Hensyn til „Østjyden“ maa det erkendes, at der er Mulighed for at faa Forbindelse med dette Tog i Struer eller Skive. Men hele det før nævnte store Opland kan ikke faa nogen Forbindelse med „Midtjyden“ hverken Morgen eller Aften, medmindre der skal lejes Bil til en af de nævnte Købstæder. Jeg henstiller til Ministeren at tage under Overvejelse, om der ikke kunde træffes den Ordning, at „Midtjyden“ kom til at holde i Vinderup bare et Minut Morgen og Aften, altsaa to Minutters Honnør for Vestjyderne til Glæde for dem og til Gavn for begge Parter. Det er muligt, at man fra Statsbanernes øverste Ledelses Side vil fremkomme med den Indvending, at dette ikke lader sig gøre for Konsekvensens Skyld. Men her maa man huske, at en Ordning som den anførte ikke vil være en Undtagelse fra Praksis. Tænk paa Ølgod, Vejen og flere andre Stationsbyer! Med god Vilje kan der drages et stort Læs.

Jeg har dernæst en Henstilling til Finansministeren. Jeg har ved tidligere Lejlighed fra denne Talerstol omtalt de smaa Erhvervslaan, der er tilstaaet en Række Haandværkere og handlende. Paa given Foranledning skal jeg tillade mig at henstille til den højtærede Finansminister at tage under Overvejelse, om der ikke var Mulighed for at eftergive Laantagerne disse Smaalaan. Alle erkender, at Haandværkere og smaahandlende har fristet meget trange Kaar i de senere Aar, saa de fleste trænger i høj Grad til en Lettelse i Byrderne.

Det er muligt, at man kunde faa mig til at stemme for et Forslag, gaaende ud paa, at en Tjenestemand eller Embedsmand under Staten, der faar en saadan Løn, at der med Rimelighed kan anlægges den Betragtning, at han til Gengæld herfor maa vie sine Evner, Kræfter og Tid i Statens Tjeneste, ikke skal have tillagt ekstra Honorar, selv om der periodevis paalægges ham ekstra Arbejde og ekstra Ansvar. Men saaledes er Praksis nu engang ikke, der er